

LVI.

Forslag til Lov

om

Ændringer i Lov Nr. 134 af 1. Juli 1927 om Aldersrente.

(Forelagt i Folketinget den 1. November 1928 af *Holger Larsen, Bresemann, Hauge, Holdgaard, Helga Larsen, Simonsen og Weygaard*).

§ 6 i Lov Nr. 134 af 1. Juli 1927 om Aldersrente affattes saaledes:

„§ 6.

Udover den i Henhold til § 5, jfr. § 7, fastsatte Rente kan Kommunalbestyrelserne i Sygdomstilfælde tilstaa Hospitalsbehandling, Medicin, Bandager, kunstige Lemmer o. lign. Ydelser. Endvidere kan Kommunalbestyrelserne efter Andragende fra en Aldersrentenyder, naar det godtgøres, at vedkommende paa Grund af Sygdom, der nødvendiggør Hjælp af anden Art end den i forrige Punktum omhandlede, Alderdomssvækkelse, store Forsørgerpligter eller af anden Aarsag er i Trang, tilstaa et personligt Tillæg, der fastsættes for højst 1 Aar ad Gangen.

En Kommunes aarlige Udgifter til personlige Tillæg i Henhold til nærværende Paragrafs 1ste Stykke, 2det Punktum, maa ikke overstige $\frac{1}{14}$ af det Beløb, der i Henhold til nærværende Lovs § 5, jfr. § 7, er ydet i Aldersrente til samtlige Aldersrentenydere udenfor Alderdomshjem i vedkommende Kommune i det foregaaende Regnskabsaar; ved Beregningen af dette Maksimumsbeløb bortses fra Refusion fra Staten og fra Refusion til og fra andre Kommuner.

Er en Aldersrentenyder indenfor et Tidsrum af 1 Aar, før vedkommende har indgivet Begæring om Aldersrente, ophørt, eller ophører han (hun) at være Medlem af en statsanerkendt Sygekasse, uden at Kassens Hjælp er opbrugt, kan Hjælp i Sygdomstilfælde i Henhold til denne Paragraf dog kun ydes i det Omfang, i hvilket den paagældende Sygekasse ifølge sin Vedtægt ikke havde kunnet yde den.“

Lovens § 22, 3die Stykke, udgaar.